

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ချစ်သူ စစ်တဲ့စာမေးပွဲ

၂၈၆

(၁)

“ဟင် . . . အတိုးက တစ်လနဲ့ တစ်ပတ်စာ ပေးရမှာ လေ မဦးရဲ့ ၊ တစ်လစာပဲ ရှိသေးတာပါလား၊ တစ်ပတ်စာထည့်ဦး”

ပိုးတီရဲ့ စကားကို ကြားလျှင် မဦးရဲ့ မျက်နှာက တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည် ။ ပိုးတီကတော့ တွန့်တာတွေ ဘာတွေ စိတ်မဝင်စား။ မဦးရဲ့ မျက်နှာကိုသာ မှ င်သေသေ စိုက်ကြည့်ရင်း ကဲ . . . ဘာလုပ်မှာ လဲပြော . . . ဟူသော ပုံစံနှင့် စိုက်ကြည့်နေမိသည် ။

“ဟယ် . . . ပိုးတီရယ် . . . တစ်ပတ်စာလေးတော့ မယူပါနဲ့ လားအေ၊ ငါ့သားလေး သွေးလွန်တုပ်ကွေးဖြစ်လို့ ဆေးရုံတင်ရတယ်ဆိုတာ နင်လည်း အသိသားပဲ”

“အလိုတော် . . . ရှင့်သား ဆေးရုံတက်ရတာ ကျုပ်နဲ့ ဘာဆိုင်တုံး မဦးရဲ့ ”

“ဟယ် . . . မြန်မာလူမျိုးပီပီ ကရုဏာတရား ထားစမ်းပါဟယ်၊ ငါ့မှာလည်း တကယ်အဆင်မပြေလို့ နင့်ဆီက ယူတာပါ၊ ခုလည်း ပြေလည်တယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြာရင် အတိုးတက်မှာ စိုးလို့ ”

“အေးလေ . . . ဆယ်ရက်လောက်ဆို နှိမ်ရမှာ သိပ်မကောင်းလို့ တစ်ပတ်လောက်စွန်းတာနဲ့ တစ်လစာလာပေးပြီး တစ်ပတ်ကိုတော့ လူမှုရေးအကြောင်းပြပြီး နှိမ်လိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဟင်း . . . ဟင်း . . .

အဲဒီအကွက်တွေ ရိုးနေပြီ ...

ကျွန်မက စီးပွားရေးလုပ်စားနေတာလေ မဦးရဲ့ ၊ ကရုဏာရှင် လုပ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အတိုးယူတဲ့ သူဆိုတာ အဆင်ပြေနေလို့ ယူနေကြတာမှ မဟုတ်တာ၊ အဆင်မပြေလို့ အခက်အခဲတွေ့ နေလို့ ယူကြတဲ့ သူချည်းပဲ ...

အဲဒါကို လိုက်လျော့ပေးနေရင် ကျွန်မ သေရောပေါ့ ဘဲအုပ်က တစ်ရာနှစ်ရာ မပေဒါက တစ်ပင်တည်းလေရှင့်”

“ဘယ်က ဘဲအုပ်က ပါလာတာတုံးအေ၊ ငါတို့ ကို ဘဲနဲ့ နှိုင်းနေတာလား”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ စကားပုံနဲ့ နှိုင်းပြောတာ၊ ဘဲတွေက စားတာတော့ ဗေဒါပွင့်ပဲ၊ အေး ... ဒါပေမဲ့ အကောင်က တစ်ရာ နှစ်ရာ ရှိတာမှ ဗေဒါက တစ်ပင်တည်း ...

ရှင်တို့ က ခုလိုက်တာ နှိပ်လိုက်တာတော့ တစ်ပတ်စာတည်းပဲ ကျန်တဲ့ လူတွေကလည်း တစ်ရက်လေးပါ၊ နှစ်ရက်လေးပါ ပိုင်းနှိမ်ကြရင် ကျွန်မ သေရောပေါ့ရှင် ... ဟင်း ...”

“အမယ်လေး ... တော်ပါပြီ၊ ဒီလောက်ဆို ရပါပြီ၊ ဟင်း ... ဒီကကောင် သူ ပြန်သနားနေရ ဦးမယ့်ပုံ၊ ရော့ ... ရော့ ... ဒီမှာ တစ်ပတ်စာ ပြည့်တော့ မပြည့်ဘူးအေ၊ အပြန်ဈေးဝယ်ရမှာ မို့ တစ်ထောင်တော့ ချန်ထားခဲ့မယ် ရော့ ...”

တွေ့လား ... ဒီလောက်ပြောတာတောင် တော်ကာ မကျချေ။ ပိုးတီက နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ကာ မဦး လက်ထဲက ပိုက်ဆံကို လှမ်းယူလိုက်သည် ။ မဦးက ကော့လန် ကော့လန်နှင့် ထွက်သွားချိန်ဝယ် ဒေါ်လေးဖြူက အ

နားသို့ရောက်လာသည် ။ လက်ထဲက စက္ကူဘောက်ချာနှင့် ပိုက်ဆံတချို့ ပေးရင်း . .

“ဒီနေ့ သွင်းတဲ့ ကြက်ဥဖိုးလေ၊ ဦးကျင်ဟုတ်ဆိုင်ကတော့ လက်ငင်း အမြဲရှင်းပေးတတ်တယ်၊ ခုနက မဦး အကြွေးလာဆပ်သွားတာလား”

“ဟုတ်ပါ၊ ဒေါ်လေးဖြူရယ်၊ ဒါတောင် တစ်ပတ်စာအတိုးကို သူ့သား နေမကောင်းလို့ နှိမ်လိုက်ပါ လုပ်နေသေးတယ် . . .

လူတွေများ နှယ်”

“ဟုတ်ပါ၊ ပိုးတီရယ်၊ တစ်ခါ တစ်ခါတော့လည်း ငွေတိုးပေးစားရ တာ စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ ပိုးတီက လုပ်ချင်တယ်ဆိုလို့ သာ”

“အမယ်လေး . . . ဒေါ်လေးဖြူရယ်၊ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အလုပ်မှ ရွေးလုပ်ရမယ်ဆိုရင်လည်း ထမင်းငတ်ဖို့ ပဲရှိတော့တယ်၊ ဒီခေတ်ကြီး ထဲမှာ မြန်မာငွေက ရှားပါးလာတာ ဒီလို အပိုရှာနိုင်မှ ပဲ၊ လူလို သူလို နေနိုင်မှာ ပဲ၊ ကြက်ဥ ဘဲဥ ရောင်းစားနေရုံနဲ့ တော့ သူဌေးဖြစ်လာမှာ မ ဟုတ်ဘူး ဟွန်း . . .”

ကြက်ဥဖိုး ပိုက်ဆံတွေကို ဟန်ပါပါ ရေတွက်ရင်း တကယ့် စီးပွား ရေးသမား ဝါရင့်မိန်းမကြီးနှယ် ပြောနေသော ပိုးတီကို ကြည့်ကာ ဒေါ် လေးဖြူက မသိမသာ သက်ပြင်းရှိုက်မိသည် ။ တကယ်တော့ ပိုးတီနှင့် ဒေါ်လေးဖြူဟာ တူဝရီးတော်သည် ။ အဒေါ်နှင့် တူမ အရင်းအချာတော် သည် ။ ပိုးတီရဲ့ အမေဟာ ဒေါ်လေးဖြူရဲ့ အစ်မအရင်းဖြစ်သည် ။ ပိုးတီ လေးငါးတန်းအရွယ်မှာ ပဲ အဖေဖြစ်သူ ဆုံးပါးသွားခဲ့သည် ။ ကံဆိုးချင် တော့ နောက်တစ်နှစ်လောက် နေတဲ့ အခါမှ ဒေါ်လေးဖြူရဲ့ ယောက်ျား ဟာလည်း ဖားကန့်မှာ အလုပ်လုပ်ရင်း ရန်ဖြစ်ကာ ဓားထိုးခံရပြီး ဆုံးပါးသွားသည် ။

ကံတူအကျိုးပေး မုဆိုးမ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ဟာ အတူပဲနေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည် ။ အတူနေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ် ဆိုတာကလည်း ဒေါ်လေးဖြူကသာ အစ်မဖြစ်သူထံ မှီခိုဖို့ အသနားခံရ တာပါ။

ကိုယ့်မှာ လူမမည်ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ။ ဘာမှ လုပ်စားကိုင်စားစ ရာ မရှိချေ။ ဒီအစ်မသာမရှိခဲ့လျှင် လမ်းဘေးမှာ တောင် တောင်းစားချင် တောင်းစားရနိုင်သည် ။

အစ်မကလည်း သမီးတစ်ယောက်နဲ့ မုဆိုးမဖြစ်ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် သူ့မှာ က ယောက်ျားရှာဖွေထားခဲ့သော အထုပ်အထည်လေး ကျန်ရစ်သေးသည် ။ အမြော်အမြင်ရှိသော အစ်မက အိမ်ရှင်မသက်သက် မလုပ်ဘဲ အိုးမကွာ အိမ်မကွာ အိမ်မှာ ပဲ ကြက် ဘဲ မွေးမြူထားလေရာ အဲဒီအလုပ်လေးနှင့် အခြေအနေ မပျက်ခဲ့ပါ။ ကိုယ့်ထက်တော့ အပုံကြီးသာသည် ဟု ပြောရမည်။ ပိုးတီရဲ့ အမေက ဒေါ်လေးဖြူတို့ ကို အစစအရာရာ တာဝန်ယူခဲ့ပါသည် ။ ပြောရလျှင် ဒေါ်လေးဖြူဘဝမှာ အခြေအနေမပျက်ခဲ့ချေ။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာရတော့မလား မှတ်စွာဖြင့် ဟင်းချမယ် ကြိုကာရှိသေး အစ်မဖြစ်သူက ပိုးတီ ဆယ်တန်းအောင်သောနှစ်မှာ ပဲ သားအိမ်ခေါင်းကင်ဆာဖြင့် လူ့ဘဝကြီးမှာ ဘယ်လောက်မှ ထပ်မနေရတော့ဘဲ ဆုံးပါးသွားပြန်သည် ။

အဲဒီထဲက ပိုးတီဟာ ဆယ်တန်းကို အမှတ်ကောင်းကောင်း ဖြင့် အောင်ခဲ့သော်လည်း တက္ကသိုလ်ကို ပျော်ပျော်ကြီးသွားတက်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိတော့ချေ။ အဝေးသင်ပဲတက်ကာ အိမ်ရဲ့ စီးပွားရေးကို ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုခဲ့သည် ။ အမေ့ခြေရာကို တစ်ထပ်တည်း နင်းရုံမက အမေထက် တောင် လက်စောင်းထက်သော သမီးဖြစ်ခဲ့လေသည် ။

ငွေတိုးချေးစားတာသည် ပိုးတီ လက်ထက်ရောက်မှ တိုးခဲ့လိုက်သော စီးပွားရေးဖြစ်သည်။ ဒေါ်လေးဖြူကတော့ နဂိုကတည်းက အားငယ်တတ်သူ၊ လူကြောက်တတ်သူ၊ ရှေ့မထွက်ချင်သူ ဆိုတော့ အသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ် ပိုးတီကသာ သူ၏ သူရဲကောင်းလို ဖြစ်နေတော့လေသည်။ ပိုးတီခမျာ သူတို့ သားအမိကို ပြန်စောင့်ရှောက်ထားရသလို တောင် ဖြစ်နေသည်။

ဒီကြားထဲ ဒေါ်လေးဖြူ မွေးထားသော အာကာမှာ ယောက်ျားလေးပီပီ ဖင်ပေါ့ပေါ့ သွက်သွက်လက်လက် မရှိဘဲ ယောက်ျားတန်မဲ့ အလှကြိုက် အပျင်းကြီး ကောင်းကောင်း နေ ကောင်းကောင်း စား လုပ်ချင်နေသောအခါ ဒေါ်လေးဖြူမှာ ပိုးတီနှင့် အာကာကြား နေရထိုင်ရ ကျဉ်းကျပ်လှလေသည်။ အခုလည်း ရန်ကုန်မှာ အဝေးသင် First Year သွားဖြေနေသော သားလုပ်သူက ဟန်းဒ်ဖုန်း ပူဆာနေသဖြင့် ဒေါ်လေးဖြူမှာ ခေါင်းကျိန်းနေသည်။ သားလုပ်သူက ဖုန်းဆက်ပြီး နေ့တိုင်းဂျီကျကာ ပိုးတီကို ပြောပေးဖို့ ပူဆာနေသော်လည်း အသက်လေးဆယ်အရွယ်ရှိ ဒေါ်လေးဖြူမှာ (၂၂) နှစ်အရွယ် ပိုးတီကို မပြောရဲ မဆိုရဲချေ။

အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ ဖုန်းမြည်သံက ထွက်လာသည်။ ပိုးတီက ခပ်သွက်သွက်ပဲ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်တာမို့ ဒေါ်လေးဖြူက စားပွဲခုံသုတ်သလိုလို ဘာလိုလိုဖြင့် နားစွင့်နေမိသည်။

“ဟယ်လို”

ပိုးတီက ဖုန်းထူးလိုက်လျှင် တစ်ဖက်မှ ဟဲခနဲရယ်သံကို အရင်ကြားရသည်။ အဲဒီ ပေါတောတောရယ်သံကို ကြားလိုက်တာနှင့် ဘယ်သူဆိုတာကို သိထားသော ပိုးတီရဲ့ မျက်ခုံးက အလိုလိုကျုံ့သွားသည်။

“ဟိုင်း . . . မမပိုး . . . နေကောင်းလား”

“ဟဲ့ . . . နင်နဲ့ ငါ ညကတင် ဖုန်းပြောနေတာ အဲဒီတုန်းကလည်း မေးပြီးသားပဲလေ၊ နေကောင်းလားဆိုတာကို ဘယ်နှခါ ထပ်မေးနေတာလဲ”

“ဪ . . . မမပိုးကလည်း လူဆိုတာ ဒီနေ့နဲ့ မနက်ဖြန်တောင် တူတာမှ မဟုတ်တာ၊ မနေ့က ကောင်းပေမယ့် ဒီနေ့ ကောင်းချင်မှ ကောင်းမှာ ပေါ့ . . .

အနိစ္စသဘောတွေ ရှိတယ်လေ”

“တော်စမ်းပါ၊ ငါ့ကို တရားလာဟောမနေနဲ့ ၊ အဲလောက်တရားပေါက်နေရင်လည်း နင် ဘုန်းကြီးဝတ်လိုက်ပါလား”

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဒါကတော့ နည်းနည်းများ သွားပြီး အဲဒီလောက် ပါရမီမရင့်သန်သေးဘူး”

“ကဲ ကဲ . . . တော်ပြီ၊ နင် ဖုန်းဆက်တဲ့ လိုရင်းကိစ္စ ပြော၊ တစ်မိနစ်ဆို တစ်မိနစ် ပိုက်ဆံပိုကုန်တယ်၊ ပိုက်ဆံ အလကားရတာ မဟုတ်ဘူး ၊ နင့်ပိုက်ဆံကလည်း ငါ့ပိုက်ဆံပဲ”

“ဟို . . . မမပိုးရာ၊ ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းလေး တစ်လုံးလောက်များ ဝယ်မပေးချင်ဘူးလား၊ အဲ . . . ဝယ်မပေးချင်ဘူးလို့ ပြောမှာ ပဲ . . .

ဝယ်ပေးပါလား ဟင်”

“ဘာရယ် ? . . . ဖုန်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဟုတ်ပါတယ်၊ အဟီး . . . ဝယ်ပေးတော့မလို့လား”

“တော်စမ်း ဘာကိစ္စ ဝယ်ပေးရမှာလဲ၊ နင်နဲ့ ဖုန်းနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

ပိုးတီရဲ့ ငေါက်ငမ်းသံကြောင့် အနားမှာ ရှိသော ဒေါ်လေးဖြူက တစ်ချက်မော့ကြည့်သည်။ သို့သော် ပိုးတီရဲ့ အကြည့်တို့ ကို ဆုံမိသောအခါ ဒေါ်လေးဖြူက ချက်ချင်းပဲ မျက်လွှာချသွားသည်။ အဲဒါပါပဲ။

ဒီအိမ်မှာ ထက်ထက်မြက်မြက်လည်း ရှိ ပြောရဲဆိုရဲလုပ်ရဲကိုင်ရဲရှိသော ပိုးတီကို ဘယ်သူကမှ မလွန်ဆန်ရဲ မကျော်ရဲကြပါချေ။

“ဟာ . . . မမပိုးကလည်း ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဖုန်းနဲ့ ပဲ ဘာဆိုင်သလဲဖြစ်ရသေးတယ်၊ ဖုန်းပဲဗျာ လူသားအားလုံးနဲ့ ဆိုင်တာပေါ့”

“အမလေး . . ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ လာပြောမနေနဲ့ ၊ နင်က ဖုန်းကိုင်ရအောင် ဘာအလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးတွေများ လုပ်နေလို့ လဲ . . .

ပြောစမ်းပါဦး၊ ငါတောင် ကိုင်လား ဟင်း . . .”

“အာ . . .ဒါတော့ မမပိုးက ကပ်စေးနဲ့လို့ မကိုင်တာပဲဟာ”

“အေးလေ . . . အဲဒီတော့ နင် သဘောပေါက်ပေါ့၊ ငါ့ကိုယ်ငါတောင် ဝယ်မကိုင်တာ၊ ငါက ဘာကိစ္စ နင့်အတွက် ဝယ်ပေးရဦးမှာ လဲ၊ တော်ပြီပေါ့ အိမ်မှာ ကြိုးဖုန်းတစ်လုံးရှိနေပြီပဲ”

“ဟာ . . . မမပိုးကလည်း ဗျာ၊ ဒီခေတ်ထဲမှာ ဆိုက်ကားသမားတောင် ဟန်းဖုန်းကိုင်နေတဲ့ ကိစ္စကို၊ ပြီးတော့ မမပိုးက ကြက်တွေ ဘဲတွေနဲ့ ပဲ နေနေတာ၊ ဘယ်မှာ ဖုန်းလိုလို့ လဲ . . .

ကျွန်တော်က ကျောင်းသားလေဗျာ၊ လူတွေထဲသွားလာနေရတာ လိုတာပေါ့၊ အရင်ကလို ရွှေနဲ့ စက်ဝယ်နေရတဲ့ ဈေးနှုန်းမျိုးနဲ့ ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့၊ အခုဟာက တန်ဖိုးနည်းဖုန်းတွေပါဗျာ ဝယ်ပေးသင့်ပါတယ်”

တစ်ဖက်ကနေ အချို့အချပြောနေသော အာကုရဲ့ စကားတို့ ကို နား

ထောင်နေရသော ပိုးတီသည် အနားမှာ ရှိလို့ ကတော့ ဒီကောင့်ခေါင်းက ဆံပင်မွေးတွေ အဆုပ်လိုက် ဆောင့်ဆွဲခံနေရပြီဟု တွေးနေမိသည်။ အလုပ်ဖြင့် လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်ချင်ဘဲ ဘာပစ္စည်းမဆို ကောင်းပေ ညွန့်ပေ ဆိုတာမျိုးမှ သုံးချင်သော အာကုစိတ်ဓာတ်ကို ပိုးတီက နည်းနည်းလေးမှ မကြိုက်ပါ။ ကိုယ့်မှာ ၀ မရှိဘဲ ဝိလုပ်ချင်သည် ထင်မိသည်။

“အမယ်လေး . . . နင် တော်တော်အပြောကောင်းပါလားဟဲ့၊ ဟင် . . . နင့်ကို ဒီလောက် အကုန်ကျခံပြီး ကျောင်းထားပေးထားတာတောင် ငါ့ကို ဖုန်းဝယ်ခိုင်းဖို့ စိတ်ကူးရသေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား . . .

ဒီမှာ ငါ့မှာ တော့ ကြက်တွေ ဘဲတွေကြား မိန်းမတန်မဲ့ ပြေးလွှားနေရတာ၊ လုပ်စားရတာ လွယ်တယ်များမှတ်နေလားဟဲ့ ဟမ် . . . ဒါတွေကို သိတတ်ပြီး စာကြိုးစားမယ်၊ စာမေးပွဲတွေ အောင်အောင်ဖြေမယ်၊ အလုပ်လုပ်ပြီး အမေကို လုပ်ကျွေးမယ်တော့ စိတ်မကူးဘဲနဲ့ နင့် လိုဘ အတွက်ပဲ စဉ်းစားနေရလားဟဲ့ . . .ဟမ်”

“အ . . . တော်ပြီဗျာ . . . တော်ပြီ၊ မှားပါတယ် ဖုန်းလေး တစ်လုံးပူဆာမိပါတယ်၊ ညော်စီရီးစ်က Nan Stop ထွက်လာတော့တာပဲ”

“အေး . . . နင့်ကို ဖုန်းဝယ်ပေးရင်လည်း အဲဒီဖုန်းရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ အကြောင်းအရာတွေက Nan Stop ထွက်မှာ ၊ ငါကမသိဘူးများ မှတ်နေလား . . .

ကြိုတွက်ပြီးသား သိလား၊ ဖုန်းဖိုးတစ်သိန်းတည်းနဲ့ တစ်သက်လုံးပြီး သွားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ Hand Set ဝယ်ရဦးမယ်၊ Hand Set ကရော နှစ်သောင်းသုံးသောင်းတန်နဲ့ ပြီးလား၊ Touch လေးမှ ကိုင်ချင်ပါတယ်၊ အင်တာနက်လေး သုံးချင်ပါတယ်ဖြစ်ဦးမယ် . . .

ဖုန်းကတ်ဝယ်ဖြည့်ရမယ်၊ အမယ်လေး . . . အမယ်လေး နောက်ဆက်တွဲတွေက ကုန်ပေါက်တွေချည်းပဲ၊ အဲဒါ ဘယ်သူ့ကုန်ပေါက်တွေလဲ၊ ငါ့ကုန်ပေါက်တွေပဲ၊ ဟင်း . . . တော် . . . တော် . . . တော် . . . တော် . . . ဖုန်းဝယ်ဖို့ ကိစ္စ ငါ့ကို ထပ်မပြောနဲ့ တော့”

“မပြောတော့ပါဘူး မပြောပါဘူး၊ ပြောတဲ့ ပါးစပ် ကိုယ့်ဟာကိုယ် အဆိပ်သောက်သေပစ်လိုက်မယ်”

“အေး . . . အဲဒီလို အမြင်မှန်ရသွားရင် ပြီးတာပဲ”

ပိုးတီက ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ဆိုရင်း ဖုန်းကို ဂွပ်ခနဲ ချပစ်လိုက်သည်။ အနားမှာ ရှိသော ဒေါ်လေးဖြူတောင် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားတာကို ကြုံရသည်။ တွန့်လည်း မတတ်နိုင်ပါ။ သူ့သားက ဒီအိမ်မှာ ဘာမှ အားကိုးရတဲ့ သူ မဟုတ်။ လေး ငါး ခြောက်တန်း အရွယ်လောက်တည်းက သူများကလေးတွေ မိသားစုကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေချိန်မှာ အာကာက အပျင်းထူဖို့ ဘယ်လိုသက်သာအောင် နေဖို့ ဆိုတာ သိနေပြီတည်း။ ခြံထဲမှာ လည်း ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်ချင်။ ကြက်စာကျွေးသည့်အလုပ် ကြက်ဥကောက်သည့် အလုပ်နှင့် ကြက်ခြံသန့်ရှင်းရေးလုပ်ရသော အလုပ်တို့ ကို သူက အောက်ကျနေကျနိုင်တယ် ထင်တာဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့် ပိုးတီကလည်း အာကာကိုဆိုလျှင် မျက်နှာသာ မပေးတတ်ချေ။ အဲဒီလို မျက်နှာသာမပေးတာတောင်မှ သင်းက ယခုလို ထထကြွလာသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

“အင်း . . . အာကာ တစ်ယောက်လည်း မသိတတ်တော့ခက်တယ်”

ဒေါ်လေးဖြူက ခပ်ညည်းညည်းပြောသည်။ ပိုးတီကတော့ မသိချင်ဟန်ဆောင်ရင်း ပိုက်ဆံသိမ်းကာ အနားမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ လောကမှာ ငွေဆိုတာ ပေါချင်တဲ့ သူတွေအတွက်သာ ပေါများ နေတာ ကိုယ်

တွေအတွက်တော့ ဘယ်လိုရှာရတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အသိဆုံးပ
င်။

ဒါကြောင့် အပိုကုန်မည့် ကိစ္စအတွက်တော့ သူများ မဆိုထားဘိ ကို
ယ့်ကိုယ်ကိုယ်အတွက်တောင် နှမြောတတ်သူမှာ ပိုးတီပဲ ဖြစ်လေသည် ။

*

(၂)

“ဘဲသွေး . . . အဲ . . . ဘဲသားသုပ် တစ်ပွဲ ပါဆယ်”

ဘဲသွေးဟု ပြောပြီးမှ ဘဲသားဟု ပြောင်းလဲပြောလိုက်သော သူ့ကို ဈေးရောင်းနေသော “အတီ” ဟူသည့် တရုတ်ကြီးက မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည်။ ပြီးတောင့် ဘဲသားတစ်ခြမ်းကို သွက်သွက်လက်လက် ခုတ်ထစ်ရင်း . . .

“မင်းသား . . . ဒီနေ့ နေ့တွက်ကိုက်လာတယ်ပေါ့”

“အင်း . . . ဒီလိုပဲပေါ့ ပေါက်ဖော်ကြီးရာ”

သူက အလိုက်အထိုက် ပြန်ပြောရင်း အိတ်ထဲမှ တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ နေ့တွက်စီသောအခါမျိုး၊ မြိုးမြိုးမြက်မြက် ရလာသောနေ့မျိုးဆိုလျှင် ဘဲသားသုပ်၊ ဝက်ခေါင်းသုပ် စသည် တို့နှင့် နှစ်ပါးသွားနိုင်သည်။ ဒီထက်အူစိုချင်လျှင် ခေါက်ဆွဲကြော်၊ ကြာဆံကြော်လေးပါ အဆစ်ထည့်လို့ ရသေးသည်။ ဘိုင်ပြတ်သော အချိန်ဆိုလျှင်တော့ ဘဲသွေးသုပ်နှင့် နှစ်ပါးသွားရကာ တော်တော်အခြေအနေဆိုးရင်တော့ ဆန်ပြုတ်နှင့် စံမြန်းရလေသည်။

“ကဲ . . . ပိုထည့်ပေးလိုက်တယ်နော့”

“ရှဲ့ ရှဲ့ပါ ခင်ဗျာ၊ ချဉ်စပ်ဟင်းရည်လေးလည်း လုပ်ပါဦး”

“ရမယ် . . . ချဉ်စပ် လုပ်ပေးလိုက်ဟေ့”

အားလုံးပြီးစီးသွားလျှင် သူက ဘဲသားသုပ် ပါဆယ်ထုပ်လေးကိုကိုင်ကာ အဆောင်ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်ခြေလှမ်းများ ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ ဘဲသားသုပ်၏ ရနံ့နှင့်အတူ ချဉ်စပ်ဟင်းရည်ထဲမှ ဓားပြားရိုက်ထည့်ပေးထားသော ချင်း၊ ကြက်သွန်ဖြူအနံ့က သူ့အစာအိမ်ကို ပိုမိုနှိုးဆွပေး နေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ ။

“ဟော . . . ငါ့အစ်ကို ပြန် လာပြီ”

အဆောင်ဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ချင်းပဲ သူ့ကို တက်တက်ကြွကြွ ဆီးကြိုနေသော အာကာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ အင်း . . . ဘာမှ မဆိုင်ပေမယ့်လည်း အခုလို အပြင်ကပြန်လာတဲ့ အခါ တစ်စုံတစ်ယောက်က တက်တက်ကြွကြွ ကြိုဆိုခြင်းခံရတာကလည်း တစ်မျိုးတော့ ကျေနပ်စရာကောင်းတာပါပဲ။

“ရှေ့ . . . ငါ့အစ်ကို မောလာတယ်၊ ရေလေး ဘာလေးသောက်လိုက်ဦး”

အာကာက ရေခဲရေတစ်ခွက်ကို သူ့အားကပ်ပေးသည်။ ။ အနားမှာ က KTM သောက်ရေသန့် တစ်ဘူးက ရေခဲမှုန့်များ သီးစွာ တည်ရှိနေသည်။ ။

“တယ်ဟုတ်ပါလားကွ ရေခဲဘူးတွေ ဘာတွေနဲ့ ၊ ဘာပဲပြောပြော ဒီလိုမောလာတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ ရေခဲရေတစ်ခွက်ကတော့ တော်တော်တန်ဖိုးရှိတာပဲ”

“ဒါပေါ့ . . . သိနေတယ်လေ သောက်”

သူက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ရင်း ရေကို တစ်ခွက်လုံးကုန်အောင် တစ်ရှိန်ထိုး မော့ချပစ်လိုက်သည်။ ။ ကြည်လင်အေးမြသော ရေများ သ

ည် သူလည်ချောင်းတစ်လျှောက်ကနေ၍ ရင်တွင်းကို အေးချမ်းစွာ ဖြတ်
စီးဆင်းသွားလေသည်။ ။

“အားပါး . . . အရသာရှိလိုက်တာကွာ၊ ဒါနဲ့ ရေခဲရေက ဘယ်ကရ
တာလဲ”

“အီဖေကိုယ်လေဗျာ ထုံးစံအတိုင်း မိုးလေးဆီကပေါ့”

မိုးလေးဆိုတာ အဆောင်ပိုင်ရှင်ရဲ့ တူမဖြစ်ပြီး အာကုကိုလည်း စိ
တ်ဝင်စားနေပုံရပါသည်။ ။ ဒါကြောင့် မိုးလေးနဲ့ ပိုင်လျှင် ရေခဲရေသော
က်ရတာမျိုး၊ ကြက်သား ဝက်သားဟင်းလေး တစ်ခါတစ်ရံ စားရတာမျိုး
၊ ငါးပိရည် တို့ စရာလေးကတော့ အမြဲမပြတ်တောင်းလို့ ရတာမျိုး စသ
ည့် အခွင့်ထူးများကို ပိုင်ဆိုင်ရလေသည်။ ။

“အေး . . . မင်း မိုးလေးဆီက ဒီနေ့ ငါးပိရည်တို့ ငါးပိချက်တို့ က
သွားမတောင်းနဲ့ ကွာ၊ ငါ ဝယ်လာတာနဲ့ သိပ်မလိုက်ဖက်လှဘူး”

“ဟဲ ဟဲ . . . အရသာက ဒီနေ့ စိုပြည်လာပုံရတယ်၊ ကျွန်တော်
ထမင်းခူးလိုက်ရတော့မလား”

“အေး . . . ခူးရင်လည်း ခူးကွာ၊ စားပြီးမှ ပဲ ရေချိုးတော့မယ်”

“ရက်စိ ဆာ”

အာကာက ရွတ်နောက်နောက် အော်ကာ အခန်းထောင့်က ထမင်း
ပေါင်းအိုးလေးကို ဖွင့်ပြီး စတီးလ်ပန်းကန်ပြားနှစ်ချပ်ဖြင့် ထမင်းခူးသ
ည်။ ။ သူ့ရဲ့ ဘဲသားသုပ်ကို ဇလုံထဲမှာ ကြပ်ကြပ်အိတ် စွပ်လျက်သားဖြင့်
ထည့်သည်။ ။ (ပန်းကန်ပြန်မဆေးရအောင်ပေါ့) နောက် မုန့်ညင်းချဉ်ထု
ပ်လေးကို ချသည်။ ။ ပြီးတော့ အာကာသည် အမြဲဟစ်ကြွေးနေကြဖြစ်
သော စကားအတိုင်း လောကမှာ အပေါဆုံး အရာဟာ ကြက်ဥဆိုသည့်

အတိုင်း ကြက်ဥပြုတ်လေးနှစ်လုံးကို ချလေသည်။ ။

အရှိန်မသေသေးသော ဟင်းချိုပူပူအနံ့က ဝေ့ဝဲတက်လာသည် မို့ ဗိုက်ထဲက စွဲခနဲနေအောင် မြည်လေသည်။ ။ သူက သွက်သွက်ပဲ ဘဲသားတစ်ဖက်ကို မြည်းလိုက်သည်။ ။ အားပါးအရသာရှိလိုက်တာ။

“ထည့်စားကွာ၊ ငါလည်း ဆွဲပြီ ဗိုက်ဆာနေတာနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အားပါး . . . မစားရတာ ကြာလို့ လား မသိဘူး၊ ဘဲသားသုပ်က ရှယ်ပဲဗျာ”

“အေးပါ ရှယ်ရင်လည်း အားမနာပဲ များများ စား၊ မင်းရဲ့ ကြက်ဥပြုတ်နှစ်လုံးကို သိမ်းထားလိုက်၊ မနက်ကျမှ မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ တွဲစားတာပေါ့”

“ကောင်းတယ် အစ်ကို”

အာကာက ကျေကျေနပ်နပ်ပဲ သဘောတူကာ ထမင်းဆက်စားသည်။ ။ ဒီအဆောင်မှာ လာနေသောသူတွေဟာ အားလုံးကျောင်းသားချည်းပဲ မဟုတ်ကြပါ။ ကျောင်းသား၊ သင်တန်းလာတက်သောသူ၊ အလုပ်လုပ်နေသူ၊ ဝန်ထမ်း စသဖြင့် လူတန်းစားပေါင်းစုံကြသည်။ ။ အဲဒီထဲကမှ အာကာနှင့် သူကတော့ နှစ်ယောက်တစ်ခန်းလာကျသဖြင့် ရင်းနှီးသွားကြကာ နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း Type တူသဖြင့် ပေါင်းလို့ ရလေသည်။ ။

သူက အာကာထက်တော့ ငါးနှစ်လောက်ကြီးသည်။ ။ အာကာကို ကျောင်းသားမဟုတ်ဘဲ ပြောရလျှင်တော့ နာမည်မကြီး မော်ဒယ်လ်၊ Dancer တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ သူ့အိမ်က ရန်ကုန်မှာ ရှိပေမယ့် အမေရဲ့ နောက်အိမ်ထောင်နှင့် အဆင်မပြေသဖြင့် အဆောင်မှာ လာနေခြင်းဖြစ်သည်။ ။ အမေကလည်း သူ့တာဝန်ကိုမယူ။

သူကလည်း ဘယ်သူ့တာဝန်မှ မယူဘဲ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ကျောင်း ကို ယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

“အစ်ကိုတို့ အေဂျင်စီမှာ ကျွန်တော့်ကို ပြောပေးဖို့ မရဘူးလားဗျာ၊ ကျွန်တော် အပိုင်ငွေလေး လိုချင်လို့ ပါ”

အေဂျင်စီက ပြောပေးလို့ ရတာမျိုးလား။ သူကစားရင်း အသာပြုံးမိ သည်။ ။

“မင်းက Cat Walk လျှောက်တာ ဝါသနာပါလို့ လား”

“ဝါသနာပါတယ် မပါဘူးဆိုတာထက် ပိုက်ဆံရချင်တာ အဓိကပါ ငါ့ အစ်ကိုရာ”

“ဟေ . . . ဟက် . . . ဟက် . . . အဖြေက ရှင်းသွားတာပဲ၊ သူများ တွေလို သားကအနုပညာကို ချစ်မြတ်နိုးလို့ လုပ်နေတာတွေ ဘာတွေ မ ပါတော့ဘူးလား”

“ပါ ပါဘူးဗျာ”

အာကာရဲ့ ရှင်းရှင်းစကားကြောင့် သူက ထမင်းသီးမတတ် ရယ်မိသ ည် ။ အနည်းငယ် တင်းတိမ်စ ပြုလာသော ဗိုက်က ရှမ်းမုန့်ညင်းချဉ် လေး မြည်းစမ်းထည့်ကာ အဆာပြေစားလိုက်သည်။ ။

“ဒါဖြင့်ရင် မင်းက ပိုက်ဆံကြောင့် လုပ်ချင်တာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ခက် တာက ဒီအလုပ်ဆိုတာ တခြားအလုပ်တွေလိုလား . . . ဒါ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပါ တစ်နေရာလောက်ရမလားဗျာ ဆိုပြီး ထည့်ပေးလို့ ရတာ မ ဟုတ်ဘူး ကွ . . .

သူတို့ ဆီမှာ သင်တန်းတက်ပြီးမှ သူတို့ အေဂျင်စီမှာ ပြန်ခန့်တာလေ ကွာ၊ မင်း လုပ်ချင်ရင်တော့ သူတို့ ဆီမှာ တစ်လလောက် သင်တန်းတ

က်မှ ဖြစ်မှာ ပေါ့”

သူ့စကားကြောင့် အာကာက ရှုံ့မဲ့ပြသည် ။ အာကာမဖြစ်နိုင်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး မင်းက ဘာလို့ ပိုက်ဆံလိုနေရတာလဲ”

“ဖုန်းတစ်လုံးလောက် ဝယ်ချင်လို့ ပါ အစ်ကိုရာ”

“မင်းအမေကို ဝယ်ခိုင်းပေါ့ကွ”

အာကာအခြေအနေဟာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံထဲက ဟုတ်ဟန်မတူသော်လည်း သိပ်ချို့ချို့တဲ့တဲ့ ထဲကလည်း မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကျောင်းသားတို့ သဘာဝ ရေကတော့ အမြဲပြတ်လပ်နေချည်းသာဖြစ်လေသည် ။ ဒီကောင်လေးကလည်း လူကသာ ဘာမှ မဟုတ်တယ် ပစ္စည်းကျတော့ ကောင်းကောင်း ပဲ ကိုင်ချင်သေးသည် ။ (အဲဒါကျတော့ သူလည်း အတူတူပါပဲ) “အစ်ကိုရာ အမေကို ဝယ်ခိုင်းလို့ ရမှ ဖြင့် နှစ်သိန်းတန်ဖုန်းတွေ စပေါ်ကတည်းက ကိုင်နေပြီပေါ့၊ အမေကလည်း အိမ်မှာ ဘာမှ အရာရောက်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ အားလုံးဟာ အစ်မခြေ အစ်မလက်၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာ အိမ်ထောင်ဦးစီးက အစ်မပဲလေ၊ သူ့ဆန္ဒ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက် မပါဘဲ ဘာမှ လုပ်လို့ မရဘူး”

“ဪ... ဒါဆိုလည်း သူ့ဆီ ပူဆာပေါ့ကွာ”

“အမယ်လေး... ငါ့အစ်ကိုရာ၊ သူ့ဆီ ပူဆာရင် မရဘူးဆိုတာ ၉၉.၉% သေချာပြီးသားပါ၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်လေးဘာလေး ပြောင်းပြီး ရလိုရငြားသူ အပေါင်ခံထားတဲ့ ဖုန်းလေးများ ရှိလိုရှိငြား ဆိုပြီး မေးကြည့်မိတာဟူး... အလကား အပြောခံရတာပဲ အဖတ်တင်တယ်...”

ငါ့အစ်ကို စဉ်းစားကြည့်စမ်းဗျာ၊ ဒီခေတ်ထဲမှာ ဟန်းဒ်ဖုန်းဆိုတာ ဆိုက်ကားသမား ဟင်းရွက်ကန်စွန်းသည် တောင် ကိုင်နိုင်နေတာ”

“ဟား ဟား . . . မင်းပြောတဲ့ အထဲမှာ ကို အဖြေကပါနေပြီးသားလေ

”

“အာ . . . ဘာအဖြေလဲ အစ်ကိုရ”

“ဆိုက်ကားသမားပဲဖြစ်ဖြစ် ဟင်းရွက်ကန်စွန်းရွက်သည် ပဲဖြစ်ဖြစ် အလုပ်ရှိတယ်လေကွာ၊ တို့ နိုင်ငံလည်း သူများ နိုင်ငံလို G D P မြင့်လာ တော့ ဝင်ငွေရှိသူတိုင်း အလုပ်လုပ်သူတိုင်း ဖုန်းကိုင်နိုင်လာတာပေါ့ . . .

မင်းလည်း ဆိုက်ကားနင်းရင်း ဖုန်းကိုင်ချင်ကိုင်ရမှာ ပေါ့”

သူ့စကားကြောင့် အာကာက ဟင်းခနဲ ရှုံ့မဲ့သည် ။ သူက ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ မျက်နှာကို ရယ်ချင်သလို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ရင်းမှ . . .

“ဟာဗျာ . . . အစ်ကိုရာ၊ အဲဒီမေးခွန်းက မေးဖို့ လိုသေးလို့ လားဗျာ၊ အနည်းဆုံးတော့ ကျွန်တော်ဟာ ခေတ်လူပျိုတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာနဲ့ တင် ဖုန်းကိုင်ဖို့ လုံလောက်နေပြီပဲ မဟုတ်ဘူး လား”

“အေးပါ ဟုတ်ပါတယ်၊ လောလောဆယ်တော့ မင်းအစ်မ မဝယ်ပေးလည်း ငဲ့ဖုန်း သုံးလို့ ရနေတာပဲကွာ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဪ . . . အပြင်သွားတော့ သူများ တွေ ကိုင်တော့လည်း ကိုင်ချင်တာပါ၊ အေးပေါ့ဗျာ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်မရပ်တည်နိုင်တော့လည်း ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်မရဘူးပေါ့”

“မင်းအစ်မကလည်း တတ်နိုင်ရဲ့ သားနဲ့ ဘာလို့ မဝယ်ပေးတာလဲ”

“သူက သူ့ဟာသူတောင် ဟန်းဒ်ဖုန်း ဝယ်မကိုင်မှ တော့ သူများ ဆိုတာတော့ ပြောမနေနဲ့ တော့ပေါ့၊ မပိုးတီက ကပ်စေးအရမ်းနဲ့တာ၊ တစ်ပြားကနစ်ပြားခွာတယ်၊ ဘာမဆို စကေးနဲ့ ။ အိမ်မှာ အပျင်းပြေ ကော်ဖီတစ်ခွက်တောင် သောက်တာ မကြိုက်ဘူး”

“ဟာ . . . ဒီလောက်တောင်ဆိုလား”

“အဲဒီထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်၊ မြင်ရင် ရူးသွားမယ်၊ လှလွန်းလို့ တော့ မဟုတ်ဘူး ကပ်စေးနဲ့လို့ ”

“ဟာ . . . အဟား ဟား . . . အဲဒီလိုကြီးလား၊ အပျိုကြီးကြီးကြီးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ . . . ရုပ်ဆိုးဆိုးနဲ့ အပျိုကြီး”

သူက တကယ်ပဲ မျက်လုံးထဲမှာ အသားမည်းမည်း သွားခေါခေါနဲ့ သနပ်ခါးဘဲကျား လိမ်းထားသော အပျိုကြီးတစ်ယောက်ကို ပြေးမြင်ယောင်လာမိသည် ။ ပြီးတော့ ယောင်ပြီး ပခုံးတွန့်လိုက်မိလေသည် ။ ကဲ . . . ဘာပဲပြောပြော ထမင်းစားပြီး တစ်မျိုးလိုတာမို့ စီးကရက်လေးတော့ တစ်ဖွာလောက် ရှိုက်လိုက်ဦးမှ ။

*